

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **V. Z.**, zastoupena Mgr. Danielem Krajčem, advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 36, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2011, čj. KUJCK/11819.3/2011/ODSH/ivmi, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 11. 2011, čj. 10 A 59/2011 – 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, Matričního úřadu, oddělení cestovních dokladů a řidičských průkazů (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 2. 2011, o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, který jí v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud konstatoval, že neshledal postup žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, v rozporu s § 3 správního řádu. Uvedl, že v předmětném řízení (tj. řízení, ve kterém soud přezkoumával zamítavé rozhodnutí o námitkách) již není místa ke zpochybňování rozhodnutí o přestupku, resp. uložení pokuty v blokovém řízení. Žalovaný se proto nemohl zabývat skutkovými námitkami vztahujícími se k přestupku (psychický nátlak ze strany policistů při projednávání přestupku v blokovém řízení, neoznačení místa měření rychlosti, apod.), ale pouze přezkumem postupu správních orgánů v řízení o námitkách podaných proti sdělení o dosažení 12 bodů v registru řidičů. Z tohoto důvodu také dle názoru krajského soudu nemohly správní orgány provést důkaz výslechem svědka, který žalobkyně navrhla.

[3] Krajský soud se vyjádřil i k tvrzení žalobkyně, že řidičský průkaz je pro ni nezbytný pro výkon povolání (taxislužba) a představuje její jediný zdroj příjmů. K této otázce krajský soud v podstatě uvedl, že právní normy použitelné na věc žalobkyně neumožňují zohlednění takového argumentu v rámci přezkumu postupu žalovaného. Žalobkyně tak rozšiřuje výklad příslušných právních norem v její prospěch, aniž by takový postup měl oporu v zákoně.

II.
Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] V kasační stížnosti stěžovatelka především namítá, že se krajský soud nedostatečně zabýval její opakovanou námitkou o nedodržení základních zásad správního řízení, neboť dostatečně nevzal v úvahu skutečnost, že na ní byl v průběhu blokového řízení vyvíjen psychický nátlak při ukládání blokové pokuty. K tomu uvádí skutečnosti týkající se samotného průběhu projednání přestupku ze dne 5. 10. 2010, které uvedla již v žalobě. Stěžovatelka dále tvrdí, že krajský soud dostatečně neprovedl dokazování - nevyslechl totiž jí navrženého svědka. Stěžovatelka se proto domnívá, že krajský soud pochybil, neboť jednoznačně nevyvrátil její tvrzení o psychickém nátlaku a ani neprokázal, jakým způsobem se tento nátlak projevil na okolnosti, že na místě podepsala pokutový blok.

[6] Závěrem své kasační stížnosti stěžovatelka též znovu zdůraznila, že řidičský průkaz potřebuje pro výkon jejího povolání, jakožto jediného zdroje jejich příjmů.

[7] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhuje, aby zdejší soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 2. 2012 odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, jež stěžovatelka napadla žalobou, a na své vyjádření k žalobě. Je přesvědčen

o oprávněném „vybodování“ stěžovatelky a napadený rozsudek krajského soudu považuje za správný. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z kasační stížnosti především vyplývá, že stěžovatelka nesouhlasí s postupem Policie ČR při projednávání přestupku, kterého se měla dopustit dne 5. 10. 2010 v Českých Budějovicích. Tímto tvrzením se pak snaží zpochybnit záznam příslušného počtu bodů do její karty v registru řidičů a vyvrátit dosažení hranice 12 bodů. Stěžovatelka v kasační stížnosti podřadila důvod, pro který považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný, pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve skutečnosti ho však napadá z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., neboť tvrzení o nedostatečném posouzení otázky psychického nátlaku na stěžovatelku se týkají údajných vad řízení před správními orgány.

[12] Nejvyšší správní soud proto nejdříve posoudil, zda napadený rozsudek krajského soudu skutečně trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů tak, jak namítá stěžovatelka [**III.A.**; kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Touto námitkou by se ostatně zdejší soud zabýval i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s). Poté, co shledal tuto námitku stěžovatelky za nedůvodnou, soud posoudil, zda v daném případě krajský soud pochybil, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil pro vytýkanou vadu o nedostatečném zjištění skutkové podstaty žalovaným, resp. zda krajský soud v řízení o žalobě pochybil jiným způsobem, který by zakládal nezákonnost rozhodnutí o věci samé [**III.B.**; kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.].

III.A.
Posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu

[13] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatelka spatřuje v tom, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s její námitkou ohledně nedodržení základních zásad správního řízení. Tuto námitku pak dále upřesňuje tím, že krajský soud dostatečně nezohlednil skutečnost, že v průběhu správního řízení byl na ní vyvíjen psychický nátlak, v důsledku čehož podepsala pokutový blok, s jehož obsahem však údajně nesouhlasila.

[14] K tomu zdejší soud uvádí následující. Posouzením přezkoumatelnosti rozhodnutí krajských soudů se zdejší soud v minulosti zabýval již mnohokrát. V rozsudku ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), přitom dovodil, že „[n]*ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou*

právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“

[15] Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

[16] Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud se námitce údajného porušení § 3 správního řádu věnoval v bodech 11 a 13 napadeného rozsudku, a to v rozsahu téměř dvou stran. Stěžovatelku přitom upozornil, že předmětem soudního řízení je pouze posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem a zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, resp. zda počet zaznamenávaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Správní orgán proto nemůže přezkoumávat správnost a zákonnost aktů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než eventuálně budou zákonem stanoveným způsobem zrušeny.

[17] Vzhledem k takto vymezenému předmětu řízení krajský soud konstatoval, že žalovanému v řízení o námitkách nepříslušelo zabývat se hodnocením skutkové stránky přestupku (okolnostmi projednání přestupku), ani zaviněním stěžovatelky. V daném případě měl správní orgán k dispozici řádně vyplněný blok na pokutu na místě nezaplacenou, podepsaný stěžovatelkou. Pokutový blok tak představoval doklad, na základě kterého byly body do registru řidičů zaznamenány zcela oprávněně a správně.

[18] V daném případě proto nelze přisvědčit stěžovatelce, že se krajský soud touto otázkou zabýval nedostatečně, potažmo nepřezkoumatelně. Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu je mj. zřejmé, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52). Jeho závěr má oporu v předloženém spisu.

[19] Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je proto nedůvodná.

III.B.
Posouzení otázky dostatečného zjištění skutkových okolností stěžovatelčina případu

[20] Předmětem správního řízení v projednávané věci je zákonnost záznamu bodů v registru řidičů. Toto řízení nelze směšovat s eventuálním zpochybňováním zákonnosti rozhodnutí o přestupku, na základě kterého byly stěžovatelce zaznamenány body do registru řidičů. Právě to ovšem stěžovatelka činí. Opakovaně směšuje námitky týkající se záznamu bodů v registru řidičů s námitkami týkajícími se konkrétního přestupku, resp.

s tvrzením, že zjištěné okolnosti spáchání přestupku neodpovídaly skutečnosti. V tomto případě však jde o dvě zcela odlišné skupiny námitek, které nelze uplatňovat v jednom řízení. Zatímco cílem řízení, ve kterém byly uplatněny námitky směřující proti záznamu bodů v registru řidičů, je hodnocení, zda byl zaznamenán správný počet bodů za příslušné přestupky, cílem přestupkového řízení je posoudit podmínky odpovědnosti údajného pachatele přestupku. V obou uvedených případech přitom obvykle rozhodují odlišné správní orgány a předmětem dokazování jsou jiné skutečnosti.

[21] Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti. Stěžovatelka byla dne 5. 10. 2010 zastavena hlídkou policie poté, co nerespektovala červené světelné znamení na křižovatce na ul. Strakonická v Českých Budějovicích. Svým jednáním stěžovatelka naplnila skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Za toto jednání jí byla udělena pokuta ve výši 2500 Kč na základě pokutového bloku série JE/2006 č. E 1032656, který podepsala. Následně, dne 15. 10. 2010, bylo stěžovatelce doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu ze dne 13. 10. 2010. Z výpisu bodového hodnocení stěžovatelky vyplývá, že za uvedený přestupek jí bylo připočteno 5 bodů.

[22] Stěžovatelka podala dne 18. 10. 2010 námitky proti záznamu bodů za výše uvedený přestupek k správnímu orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka mezitím podala podnět k zahájení přezkumného řízení týkajícího se výše uvedeného přestupku a výsledek tohoto řízení mohl mít vliv na rozhodnutí v dané věci, správní orgán I. stupně správní řízení usnesením ze dne 25. 11. 2010 řízení přerušil do 31. 1. 2011. Podnět k přezkumnému řízení byl vyřízen sdělením, že po provedeném prošetření postupu policistů nebyl zjištěn rozpor s § 84 odst. 1 zákona o přestupcích; z tohoto důvodu policejní prezidium přezkumné řízení nezahájilo. Správní orgán I. stupně následně rozhodl o námitkách stěžovatelky rozhodnutím ze dne 24. 2. 2011 tak, že její námitky zamítl a provedený záznam 12 bodů potvrdil. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil. Jeho rozhodnutí ze dne 19. 5. 2011 je také předmětem tohoto soudního řízení.

[23] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010 - 105, z kterého zjevně vycházel i krajský soud v napadeném rozsudku, konstatoval, že správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. „*Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“ (obdobně již rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008 - 44, odvolávající se na předchozí judikaturu krajských soudů).

[24] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]*známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.*“

[25] Z výše uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný postupovali při posuzování rozhodných skutečností v souladu se zákonem. Své rozhodnutí založili na vyžádaném pokutovém bloku jakožto pravomocném rozhodnutí o spáchání přestupku stěžovatelkou. Za toto jednání přitom příloha k zákonu o silničním provozu stanoví záznam 5 bodů. Krajský soud proto neměl pochybnosti o správnosti provedených záznamů. Současně dostatečně a srozumitelným způsobem konstatoval, že rozhodnutí žalovaného není z namítaných důvodů nezákonné. To ve skutečnosti stěžovatelka ani netvrdí. Nebylo proto ani důvodu provádět důkaz výslechem svědka, kterým byl údajně spolujezdec stěžovatelky. Krajský soud k této námitce uvedl, že takový důkaz by mohl být proveden pouze v řízení o přestupku, bylo-li by nařízeno jednání, tj. pokud by stěžovatelka nesouhlasila s projednáním přestupku na místě formou pokutového bloku. Z tohoto důvodu návrh stěžovatelky na provedení výslechu svědka zamítl (viz protokol o ústním jednání ze dne 30. 11. 2011, čl. 45 soudního spisu).

[26] S uvedeným právním názorem krajského soudu se lze ztotožnit. Krajský soud ani žalovaný nebyli oprávněni, natož povinni, takový důkaz v předmětném řízení provádět, neboť ten by v dané věci nebyl způsobilý ničeho na provedených záznamech bodů změnit. Navíc by takový postup odporoval obecné zásadě hospodárnosti řízení.

[27] Pokud stěžovatelka tvrdí, že k blokovému řízení svolila jen na nátlak ze strany zasahujících policistů, není tento argument v tomto typu řízení relevantní. Takovýto argument by mohl být relevantní v samotném řízení o zákonnosti rozhodnutí o přestupku, nikoliv však v řízení o námitkách proti záznamů bodů do registru řidičů.

[28] Krajský soud proto postupoval správně, pokud rozhodnutí žalovaného neshledal nezákonným. Nedopustil se přitom ani žádného dalšího procesního pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Z tohoto důvodu je i tato námitka stěžovatelky nedůvodná.

[29] Poslední stěžovatelčinou námitkou je, že řidičský průkaz potřebuje k výkonu svého povolání, které představuje její jediný zdroj příjmů (stěžovatelka je řidičkou taxislužby). K tomu soud jen stručně uvádí, že právní předpisy profesionální řidiče nevyjímají z dosahu norem zákona o silničním provozu. Smyslem systému bodového hodnocení řidičů podle zákona o silničním provozu je průběžné sledování kázně řidičů při

provozu na pozemních komunikacích; na straně jedné pozitivně motivuje řidiče, na straně druhé eliminuje ty řidiče, kteří se dlouhodobě a opakovaně dopouštějí porušování předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2009, čj. 2 As 19/2009 - 93). Pokud je taxislužba jediným zdrojem příjmů stěžovatelky, což ostatně sama několikrát zdůraznila, je právě a jen v jejím zájmu pravidla silničního provozu striktně dodržovat. Z výpisu bodového hodnocení stěžovatelky v registru řidičů však vyplývá, že v průběhu let 2009 a 2010 tato pravidla opakovaně porušovala, a to stejným jednáním (nedodržení maximální povolené rychlosti). I tato námitka je proto nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[30] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu